

Arrest

nr. 279 660 van 28 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, op 17 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 mei 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij werd op X te Banjul (Gambia) geboren en bezit de Gambiaanse nationaliteit.

De verzoekende partij is de moeder van de op heden minderjarige dochter A. K., die op X te Antwerpen geboren werd.

Op 26 mei 2022 besluit verwerende partij het verblijf van verzoekende partij te beëindigen middels de afgifte van een Bijlage 21. Dit betreft de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 47/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestigingen de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van: Naam: J. Voorna(a)m(en): H. Nationaliteit: Gambia Geboortedatum: X Geboorteplaats: Banjul Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te: (...) Alsook van haar minderjarig kind K. A. (...), geboren op X te Antwerpen, van Gambiaanse nationaliteit, verblijvende op hetzelfde adres.

Reden van de beslissing: Artikel 47/4 luidt als volgt: "Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer: 1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt; [...]"

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 12.06.2019 in functie van haar feitelijke partner E. M. U. (X) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van art. 47/1, 1° van de wet van 15 december 1980. Inmiddels is betrokkene's situatie totaal gewijzigd. Op 15.09.2020 meldde betrokkene aan de politie dat zij door de referentiepersoon hardhandig uit huis werd gezet. De referentiepersoon verklaarde aan de politie dat hij betrokkene een tweetal weken daarvoor met een andere man had betrapt, wat betrokkene dan weer ontkende. De verbalisanten stelden eveneens vast dat er in de woning slechts mannenkledij aanwezig was. Betrokkene kwam terecht in de daklozenopvang. Op 20.09.2020 werd het voorstel gedaan om haar ambtshalve te schrappen van het adres van de referentiepersoon. Op 03.12.2020 werd ze ingeschreven op een afzonderlijk adres. Zij verklaarde aan de politie dat ze haar nieuwe vriend (K., S. (X)) in november 2020 had leren kennen. Betrokkene beviel inmiddels ook van haar kind A. waarvan die nieuwe vriend de vader is.

Gezien het voorgaande kan worden gesteld dat het feitelijk partnerschap tussen betrokkene en de referentiepersoon minstens sedert 15.09.2020 ten einde is. Betrokkene betwist zulks niet. Haar verblijfsrecht kan aldus beëindigd worden. Gezien het verblijfsrecht van het kind K. A. afgeleid is van het verblijfsrecht van haar moeder (de vader geniet thans nog geen verblijfsrecht) kan ook haar verblijfsrecht worden beëindigd.

Om overeenkomstig art. 47/4, laatste lid rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon, dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Betrokkene kreeg middels een onderzoek dd. 06.09.2021 de kans alle dienstige stavingstukken over te maken. Deze brief werd aan aangetekend verzonden op 24.09.2021. Volgende stukken werden voorgelegd:- Loonfiches mei 2020 tot juli 2021- Attest vrijwilligerswerk Zomer van Antwerpen- Attest geen steun OCMW- Inschrijving ziekenfonds- Huurovereenkomst - Resultaat cursus Maatschappelijke Oriëntatie- Tewerkstellingsattest REDGROW BV april 2021.

De voormelde brief vermeldde tot slot "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Betrokkene heeft na 26.11.2021 geen stukken meer voorgelegd.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 47/4 van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Ook voor het kindje A. zijn geen elementen met betrekking tot de leeftijd of de gezondheidstoestand bekend die een tegenindicatie zouden vormen voor het nemen van deze beslissing. Gezien het kind nog zeer jong is, kan bovendien worden gesteld dat zij zich makkelijk zal kunnen aanpassen aan de gewijzigde levensomstandigheden. Betrokkene verblijft sedert 12.06.2019 (bijlage 19ter) legaal in het Rijk, nu dus bijna drie jaar. Dat is, zeker wanneer men haar leeftijd in overweging neemt (36 jaar), nog een relatief korte periode. Gezien deze vrij korte verblijfsperiode is het ook niet onredelijk te stellen dat mevrouw nog

voldoende voeling moet hebben met haar herkomstland. Zij moet nog goed vertrouwd zijn met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken. Zij verklaarde in haar interview van 31.08.2021 tegenover de stadsdiensten dat zij thans nog drie kinderen in Gambia heeft, waarmee ze nog geregeld contact heeft en die thans bij een vriendin inwonen. Mevrouw kan in Gambia dus nog rekenen op een familiaal netwerk en een kennissenkring. In ieder geval voert ze zelf geen elementen aan met betrekking tot haar banden met haar herkomstland, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Betrokkene was tot juli 2021 tewerkgesteld. Zij werkte ook nog tot september 2021 als vrijwilliger voor de Zomer van Antwerpen. Wat haar huidige economische situatie is en hoe betrokkene voorziet in haar levensonderhouden dat van haar dochter, is de administratie niet bekend. Betrokkene liet immers na om haar dossier te actualiseren. Dat betrokkene tewerkgesteld was en daarmee een inkomen vergaarde, is echter geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt een attest voor waaruit blijkt dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Ook het feit dat zij thans een woning huurt en ingeschreven staat bij een ziekenfonds vormen geen afdoende bewijs van integratie. Het is volstrekt logisch dat betrokkene voorziet in haar basisbehoeften, zoals een woning en dekking voor haar ziektekosten. Bovendien is het hebben van een ziektekostenverzekering in België verplicht. Hierboven werd reeds gedetailleerd dat de relatie met de referentiepersoon ten einde kwam. De referentiepersoon stelde dat betrokkene overspelig was geweest, wat zij dan weer ontkende. Bij hun laatste ontmoeting op 15.09.2020 ontstond een schermutseling tussen betrokkene en de referentiepersoon. Betrokkene diende daarvoor klacht in bij de politie en liet haar (lichte) verwondingen vaststellen door een arts. Gezien de elementen van het dossier, kaderen de feiten eerder in een relationele twist, wat duw en trekwerk dat ontstond omdat betrokkene de woning van de referentiepersoon trachtte te betreden. De referentiepersoon greep betrokkene bij de pols en gaf haar een duw om haar zodoende de toegang tot de woning te ontfangen. Deze feiten betekenden het definitief einde van de relatie, doch er is geen sprake van intrafamiliaal geweld, zoals de advocaat van betrokkene in november 2020 aanvoerde. Betrokkene beweert sedert december 2020 een relatie te hebben met haar nieuwe vriend K. S. (X). Samen kregen ze ook een kind, A.. Er dient echter te worden opgemerkt dat de heer K. thans geen verblijfsrecht geniet in België. Er is slechts een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de wet lopende, waar nog geen uitspraak over werd gedaan. Mevrouw en haar dochter kunnen dus niet terugvallen op een eventueel verblijfsrecht van haar partner of vader om alsnog hun verblijfsrecht te behouden. Deze beslissing belet betrokkenen en hun kind overigens niet om zich elders te vestigen, alwaar zij geldig kunnen binnenkomen en verblijven. Deze beslissing vormt evenmin een inbreuk op het hoger belang van het kind. A. is nog té jong om school te lopen. De beëindiging van haar verblijfsrecht heeft dus geen impact op haar schoolloopbaan. Ze is nog zeer jong, waardoor het redelijk is te stellen dat ze zich makkelijk zal kunnen aanpassen aan de gewijzigde levensomstandigheden van het gezin en makkelijk zal kunnen aarden in een nieuwe omgeving, indien haar moeder ervoor zou kiezen om België te verlaten. Verder wordt er op gewezen dat betrokkene expliciet gevraagd werd om haar dossier te actualiseren. Zij voerde na de geboorte van haar kind echter geen enkel element aan met betrekking tot dat kind. Nergens uit het dossier blijkt dat een beëindiging van A. verblijfsrecht of dat van haar moeder A. zou schaden in haar fysieke, psychische of emotionele ontwikkeling.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de boven vernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene en haar dochter heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt hun recht op verblijf beëindigd. Betrokkenes F-kaart en het identiteitsbewijs voor kinderen onder 12 jaar van haar dochter dienen gesupprimeerd te worden."

2. Ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid op.

Zij licht haar exceptie als volgt toe:

“Verwerende partij stelt vast dat het minderjarige kind van verzoekende partij, in wiens naam zij in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger optreedt, gelet op de jonge leeftijd niet het onderscheidingsvermogen of bevoegdheid heeft om zelf een vernietigings –en schorsingsberoep in te dienen voor de huidige Raad.

Bovendien stelt het artikel 35, §1, alinea 2 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht dat :

“Het ouderlijk gezag en de voogdij, de vaststelling van de onbekwaamheid van een volwassene en de bescherming van een onbekwame persoon of diens goederen worden beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied die persoon zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip van de feiten die aanleiding geven tot de bepaling van het ouderlijk gezag, tot het openvallen van de voogdij of tot de goedkeuring van beschermingsmaatregelen. (...)”

Gelet op het voorgaande stelt verwerende partij vast dat het gepast voorkomt om in dit geval het Belgisch recht tot te passen vermits het minderjarige kind van verzoekende partij haar gewoonlijke verblijfplaats heeft op het Belgische grondgebied op het moment dat het beroep werd ingediend. In deze zin voorziet het artikel 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek in de regeling in verband met het ouderlijk gezag. Meer in het bijzonder blijkt uit de artikelen 373 en 374 van hetzelfde wetboek dat het ouderlijk gezag gezamenlijk wordt uitgeoefend door de ouders ongeacht het feit dat zij samenleven of niet.

Voor wat de vertegenwoordiging van minderjarige betreft, heeft de wetgever een regeling voorzien waarbij een weerlegbaar vermoeden ten aanzien van derden te goeder trouw wordt ingevoerd dat iedere ouder toestaat zelf op te treden en waarbij de instemming van de andere ouder vermoed wordt. Dit vermoeden geldt echter enkel voor wat handelingen in verband met het gezag over de persoon (artikel 373, alinea 2) en het beheer van de goederen (artikel 376, alinea 2) en heeft geen betrekking op de mogelijkheid tot vertegenwoordiging in het kader van een procedure.¹

Hieruit volgt dat ouders in het kader van een beroep tegen een administratieve beslissing samen in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers dienen op te treden behalve wanneer één van hen aantoonbaar over het exclusief ouderlijk gezag te beschikken wat door verzoekende partij niet bewezen wordt. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat de toepassing van het Belgisch recht er toe leidt dat het verzoekschrift onontvankelijk verklaard dient te worden in zoverre ze door verzoekende partij werd ingediend in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger over haar minderjarige kind waarbij zij niet aantoonbaar dat zij beantwoordt aan de voorwaarden om alleen en in diens naam deze handeling te kunnen stellen.”

Het staat niet ter betwisting dat het kind van de verzoekende partij, K.A., minderjarig is en dat het kind haar gebruikelijke verblijfplaats in België had op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

Overeenkomstig artikel 35 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht worden de regels inzake de uitoefening van het ouderlijk gezag derhalve beheerst door het Belgisch recht. De ouders van de minderjarige K.A.. oefenen het ouderlijk gezag, overeenkomstig de Belgische wetgeving, gezamenlijk uit. Het minderjarige kind dient dan ook te worden vertegenwoordigd door beide ouders samen (artikel 376, eerste lid, van het BW; zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016) en een beroep dat werd ingediend door een persoon die niet gerechtigd is om alleen de minderjarige te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

De opmerking ter terechtzitting dat de ene ouder kan vermoed worden op te treden met instemming van de andere ouder, doet geen afbreuk aan de duidelijke wettelijke bepalingen ter zake. De verzoekende partij brengt geen enkel begin van bewijs naar voren dat zij het exclusief ouderlijk gezag uitoefent over haar minderjarige kind K.A.. Zij diende dan ook door beide ouders samen in rechte vertegenwoordigd te zijn.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in de mate dat het door de verzoekende partij werd ingediend als wettelijke vertegenwoordiger van K.A.. Deze vaststelling doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat de verzoekende partij zelf, in eigen naam, over de vereiste hoedanigheid en belang beschikt om de nietigverklaring te vorderen van de bestreden beslissing die aan haar is gericht.

De exceptie is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 47/4 en 62 van wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, en van de motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“Het voorwerp van onderhavig beroep is een beslissing van de Staatssecretaris van Asiel- en Migratiebeleid van 16 mei 2022 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster, dat werd toegekend op basis van artikel 47 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing is gesteund op artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster en haar feitelijke partner niet meer samen zijn.

Artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet stelt:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, §4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer: 1° het familielid in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

2° [...] Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. ”

De bestreden beslissing is onzorgvuldig tot stand te komen en schendt het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 47/4 van de VW.

Verwerende partij had rekening moeten houden met de huidige situatie van verzoekster en dit zoals bepaald in artikel 47/4, tweede lid Vreemdelingenwet doch deed dit niet naar behoren.

Verzoekster heeft loonbrieven voorgelegd. Sinds mei 2020 werkt zij onafgebroken mits een korte onderbreking voor zwangerschap/bevalling. Ze werkt nog steeds.

Volgens de bestreden beslissing is het hebben van werk geen voldoende bewijs van integratie gezien dit een voorwaarde is om een menswaardig leven te kunnen leiden.

Nochtans voorziet de Vreemdelingenwet in artikel 47/4 echter dat rekening moet worden gehouden met de economische situatie bij een beslissing om een einde te maken aan het verblijf:

“Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoekster is zo snel mogelijk beginnen werken en ze werkt nog steeds. Ze werkt nu in een knelpuntenberoep als poetshulp met dienstencheques (Domestic Services) en zal niet snel zonder werk vallen. Het hebben van een betrekking vormt wel degelijk een bewijs van integratie. Daarnaast vormen alleszins de gevolgen van het hebben van een job tevens een bewijs van integratie daar men hiermee een sociaal netwerk opbouwt. De integratie van verzoekster gaat veel verder dan het leiden van een menswaardig leven: ze heeft werk in een knelpuntenberoep dat gepaard gaat met een goed en stabiel leven en zekerheid op werk. Ze heeft bovendien ook vrijwilligerswerk gedaan, wat wijst op engagement en integratie. Gezien de mogelijkheid tot toegang tot de databank van de RSZ (Dolsis) kan verweerder niet oordelen geen kennis te hebben van haar huidige economische situatie.

Ook maakt de wet een onderscheid tussen economische situatie en sociale en culturele integratie. Het hebben van vast werk betreft de economische situatie van verzoekster. De verwerende partij gooit alles op een hoopje door het onderscheid voorzien in de wet niet toe te passen.

Daarnaast heeft verzoekster een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd. Ook dit wordt door de verwerende partij afgedaan als nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en toont bijgevolg geen integratie aan in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Nochtans stelt de vreemdelingenwet in haar artikel 47/4 dat rekening moet worden gehouden met de sociale en culturele integratie zonder dat die wordt gekoppeld aan een menswaardig bestaan. In de bestreden beslissing wordt een extra voorwaarde aan de wet toegevoegd door elk stavingsstuk af te wijzen als bewijs van integratie wegens nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. Nergens in de wet staat dat de integratie ruimer moet zijn dan nodig om een menswaardig leven te leiden.

Verzoekster heeft aangehaald dat ze in een relatie van intrafamiliaal geweld (IFG) zat wat mede met financiële problemen het einde van haar relatie met E. M. U., van Nederlandse nationaliteit (750606 681-77) betekende. Volgens de verwerende partij is er geen sprake van IFG. Dit klopt niet.

*Verzoekster verwijst naar de website van de Politie: <https://www.politie.be/5388/over-ons/projecten/intrafamiliaal-geweld> en de daarop vermelde definities:
"Intrafamiliaal geweld (IFG)*

Elk dwingend, intimiderend gedrag dat uitgeoefend wordt tegenover een gezins- of familielid of (ex)-intieme partner en gepaard gaat met geweld of dreiging met geweld.

Partnergeweld

Elke vorm van fysisch, psychisch, seksueel of economisch geweld tussen echtgenoten of personen die samenwonen of samengewoond hebben, op basis van een duurzame affectieve en seksuele band. Partnergeweld is een van de meest voorkomende vormen van intrafamiliaal geweld."

Bij lezing van het PV opgesteld op 15 september 2020 blijkt dat er in de relatie sprake is van opzettelijke slagen en verwondingen en economisch geweld: verzoekster betaalde de rekeningen van huur, gas, elektriciteit, ...ze had geen toegang tot zijn rekening terwijl de partner wel toegang had tot haar rekening en nam er geld vanaf... ze werd ook hardhandig aangepakt.

De verwerende partij kan op basis van deze elementen niet stellen dat het hier sowieso niet gaat om IFG, aangezien dit in strijd is met de verklaringen van verzoekster. Ze heeft tevens bewijs van de huisarts van het geweld dat haar werd aangedaan.

De bestreden beslissing betreft evenwel een beslissing met een zeer grote impact voor verzoekster. Zij verliest haar verblijfsrecht na hier jarenlang een leven te hebben opgebouwd. Zij werkt hier, heeft hier een sociaal netwerk, is hier ten volle geïntegreerd, haar kind is hier geboren ...

Verwerende partij heeft dan ook de voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur geschonden - motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, redelijkheids-, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel- door over te gaan tot het nemen van zo'n drastische beslissing met een enorme impact op het leven van verzoekster, en dit zonder een afdoende en/of een juist onderzoek naar de huidige situatie van verzoekster."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De verzoekende partij haalt de schending van het vertrouwensbeginsel aan, maar zij zet op geen enkele concrete wijze uiteen waarom of op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden. Dit onderdeel van het eerste middel is niet ontvankelijk.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 47/4, eerste lid, 1° en tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer :

1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

(...)

Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De bestreden beslissing motiveert wat volgt:

“Betrokkene bekam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 12.06.2019 in functie van haar feitelijke partner E. M. U. (75.06.06 681-77) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van art. 47/1, 1° van de wet van 15 december 1980. Inmiddels is betrokkenes situatie totaal gewijzigd. Op 15.09.2020 meldde betrokkene aan de politie dat zij door de referentiepersoon hardhandig uit huis werd gezet. De referentiepersoon verklaarde aan de politie dat hij betrokkene een tweetal weken daarvoor met een andere man had betrapt, wat betrokkene dan weer ontkende. De verbalisanten stelden eveneens vast dat er in de woning slechts mannenkledij aanwezig was. Betrokkene kwam terecht in de daklozenopvang. Op 20.09.2020 werd het voorstel gedaan om haar

ambtshalve te schrappen van het adres van de referentiepersoon. Op 03.12.2020 werd ze ingeschreven op een afzonderlijk adres. Zij verklaarde aan de politie dat ze haar nieuwe vriend (K., S. (95.04.04 619-23)) in november 2020 had leren kennen. Betrokkene beviel inmiddels ook van haar kind A. waarvan die nieuwe vriend de vader is.”

De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift zelf aan intussen een nieuwe relatie aangeknoopt te hebben met een andere man en zelfs een gemeenschappelijk kind te hebben met deze nieuwe partner. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen duurzame relatie meer heeft met de referentiepersoon. Uit de gegevens van het administratief dossier en de verklaringen van verzoekster zelf, blijkt dat zij niet langer een duurzame relatie heeft met de referentiepersoon op basis waarvan zij destijds het verblijf mocht verkrijgen. Het staat dan ook vast dat de verwerende partij op grond van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht van de verzoekende partij mocht beëindigen, mits zij rekening hield met de voorwaarden die in die bepaling worden gesteld.

De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing aan dat zij de verzoekende partij bij brief van 6 september 2021 de kans gaf alle dienstige stavingstukken over te maken. De verzoekende partij legde de volgende stukken voor: *“Loonfiches mei 2020 tot juli 2021- Attest vrijwilligerswerk Zomer van Antwerpen- Attest geen steun OCMW- Inschrijving ziekenfonds- Huurovereenkomst - Resultaat cursus Maatschappelijke Oriëntatie- Tewerkstellingsattest REDGROW BV april 2021.”* De verzoekende partij betwist dit niet en betwist evenmin dat *“De voormelde brief tot slot “Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.”* vermeldde, noch dat zij na 26 november 2021 geen stukken meer voorgelegd heeft.

De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing eveneens, en in overeenstemming met artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet aan dat *“Om overeenkomstig art. 47/4, laatste lid rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon, dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*

De bestreden beslissing bevat hierover uitgebreide motieven, die luiden als volgt:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 47/4 van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Ook voor het kindje A. zijn geen elementen met betrekking tot de leeftijd of de gezondheidstoestand bekend die een tegenindicatie zouden vormen voor het nemen van deze beslissing. Gezien het kind nog zeer jong is, kan bovendien worden gesteld dat zij zich makkelijk zal kunnen aanpassen aan de gewijzigde levensomstandigheden. Betrokkene verblijft sedert 12.06.2019 (bijlage 19ter) legaal in het Rijk, nu dus bijna drie jaar. Dat is, zeker wanneer men haar leeftijd in overweging neemt (36 jaar), nog een relatief korte periode. Gezien deze vrij korte verblijfsperiode is het ook niet onredelijk te stellen dat mevrouw nog voldoende voeling moet hebben met haar herkomstland. Zij moet nog goed vertrouwd zijn met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken. Zij verklaarde in haar interview van 31.08.2021 tegenover de stadsdiensten dat zij thans nog drie kinderen in Gambia heeft, waarmee ze nog geregeld contact heeft en die thans bij een vriendin inwonen. Mevrouw kan in Gambia dus nog rekenen op een familiaal netwerk en een kennissenkring. In ieder geval voert ze zelf geen elementen aan met betrekking tot haar banden met haar herkomstland, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Betrokkene was tot juli 2021 tewerkgesteld. Zij werkte ook nog tot september 2021 als vrijwilliger voor de Zomer van Antwerpen. Wat haar huidige economische situatie is en hoe betrokkene voorziet in haar levensonderhouden dat van haar dochter, is de administratie niet bekend. Betrokkene liet immers na om haar dossier te actualiseren. Dat betrokkene tewerkgesteld was en daarmee een inkomen vergaarde, is echter geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt een attest voor waaruit blijkt dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het

kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Ook het feit dat zij thans een woning huurt en ingeschreven staat bij een ziekenfonds vormen geen afdoende bewijs van integratie. Het is volstrekt logisch dat betrokkene voorziet in haar basisbehoeften, zoals een woning en dekking voor haar ziektekosten. Bovendien is het hebben van een ziektekostenverzekering in België verplicht. Hierboven werd reeds gedetailleerd dat de relatie met de referentiepersoon ten einde kwam. De referentiepersoon stelde dat betrokkene overspelig was geweest, wat zij dan weer ontkende. Bij hun laatste ontmoeting op 15.09.2020 ontstond een schermutseling tussen betrokkene en de referentiepersoon. Betrokkene diende daarvoor klacht in bij de politie en liet haar (lichte) verwondingen vaststellen door een arts. Gezien de elementen van het dossier, kaderen de feiten eerder in een relationele twist, wat duw en trekwerk dat ontstond omdat betrokkene de woning van de referentiepersoon trachtte te betreden. De referentiepersoon greep betrokkene bij de pols en gaf haar een duw om haar zodoende de toegang tot de woning te ontfangen. Deze feiten betekenden het definitief einde van de relatie, doch er is geen sprake van intrafamiliaal geweld, zoals de advocaat van betrokkene in november 2020 aanvoerde. Betrokkene beweert sedert december 2020 een relatie te hebben met haar nieuwe vriend K. S. (95.04.04 619-23). Samen kregen ze ook een kind, A.. Er dient echter te worden opgemerkt dat de heer K. thans geen verblijfsrecht geniet in België. Er is slechts een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de wet lopende, waar nog geen uitspraak over werd gedaan. Mevrouw en haar dochter kunnen dus niet terugvallen op een eventueel verblijfsrecht van haar partner of vader om alsnog hun verblijfsrecht te behouden. Deze beslissing belet betrokkenen en hun kind overigens niet om zich elders te vestigen, alwaar zij geldig kunnen binnenkomen en verblijven. Deze beslissing vormt evenmin een inbreuk op het hoger belang van het kind. A. is nog té jong om school te lopen. De beëindiging van haar verblijfsrecht heeft dus geen impact op haar schoolloopbaan. Ze is nog zeer jong, waardoor het redelijk is te stellen dat ze zich makkelijk zal kunnen aanpassen aan de gewijzigde levensomstandigheden van het gezin en makkelijk zal kunnen aarden in een nieuwe omgeving, indien haar moeder ervoor zou kiezen om België te verlaten. Verder wordt er op gewezen dat betrokkene expliciet gevraagd werd om haar dossier te actualiseren. Zij voerde na de geboorte van haar kind echter geen enkel element aan met betrekking tot dat kind. Nergens uit het dossier blijkt dat een beëindiging van A. verblijfsrecht of dat van haar moeder A. zou schaden in haar fysieke, psychische of emotionele ontwikkeling."

De verzoekende partij geeft in wezen enkel aan dat uit de voorgelegde stukken volgens haar wel degelijk blijkt dat zij ten volle geïntegreerd is in België en zij stelt vaagweg dat de beëindiging van het verblijfsrecht een enorme impact heeft op haar leven. Zij stelt dat de verwerende partij de culturele integratie en economische situatie zoals vermeld in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet door elkaar haalt. De verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat de verwerende partij haar economische situatie en culturele integratie niet zou onderzocht hebben. Uit de bovenvermelde motieven blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen die de verzoekende partij heeft aangebracht. De verzoekende partij betwist bovendien niet op concrete wijze bovenvermelde uitgebreide motieven van de bestreden beslissing. De Raad wijst er op dat artikel 47/4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet slechts impliceert dat de gemachtigde rekening moet houden met volgende elementen: de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Er worden echter geen precieze criteria aangeduid aan de hand waarvan wordt bepaald dat deze of gene situatie moet leiden tot een behoud van het verblijfsrecht. Er is evenmin bepaald dat deze of gene elementen, die van humanitaire aard zijn, de gemachtigde op absolute wijze zouden verhinderen om een beëindigingsbeslissing te treffen. De gemachtigde beschikt dan ook over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij hij kan oordelen dat de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoende gewichtig zijn om te verantwoorden dat het verblijfsrecht alsnog behouden wordt. Met de loutere affirmaties omtrent haar sociale en economische integratie en met de blote en vage bewering dat de bestreden beslissing een enorme impact zal hebben op haar leven, toont de verzoekende partij nog niet aan dat de gemachtigde op grond van een onjuiste voorstelling van de feiten of in kennelijke onredelijkheid zou hebben besloten dat het niet blijkt dat de verzoekende partij op een dermate bijzondere manier is geïntegreerd in België dat deze integratie aan de beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Dit is zeker niet het geval aangezien de verzoekende partij veel van de hierboven vermelde motieven van de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat.

Wat de aangehaalde situatie van intrafamiliaal geweld betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij haar verblijfsrecht verkreeg op grond van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, namelijk in functie

van haar feitelijke partner van Nederlandse nationaliteit. Daarom zijn bij een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij de voorwaarden van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet van toepassing. In artikel 47/4 wordt de situatie intrafamiliaal geweld niet als concrete belemmeringsgrond voor het beëindigen van het verblijfsrecht voorzien, in tegenstelling tot bijvoorbeeld artikel 42^{quater}, §4, 4° van de Vreemdelingenwet, dat van toepassing is wanneer het verblijfsrecht werd verkregen op grond van een geattesteerde en dus niet louter feitelijke relatie. De beoordeling van de beweerdte situatie van intrafamiliaal geweld werd *in casu* door de verwerende partij wel meegenomen in de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat zij dit in het kader van de humanitaire elementen en met toepassing van haar discretionaire bevoegdheid heeft gedaan.

De verzoekende partij houdt voor dat zij het slachtoffer was van intrafamiliaal geweld en de verwerende partij om die reden geen einde kon maken aan haar verblijf. De verzoekende partij verwijst ter onderbouwing van haar standpunt dat zij het slachtoffer is geworden van intrafamiliaal geweld naar de neergelegde klacht en een medisch verslag. De Raad wijst er in dit verband op dat in de omzendbrief nr. COL 3/2006 van het college van procureurs-generaal bij de hoven van beroep van 1 maart 2006, het begrip intrafamiliaal geweld wordt gedefinieerd als volgt: *“iedere vorm van fysiek, seksueel, psychisch of economisch geweld tussen leden van eenzelfde familie, ongeacht hun leeftijd”*. Als *“leden van een zelfde familie”* wordt beschouwd: *“a) al degenen die aan mekaar verwant zijn in de opgaande en nederdalende lijn of in de zijlijn in de tweede graad. Met die door het recht gevestigde verwantschapsbanden worden sommige verbanden gelijkgesteld die enkel feitelijk zijn (biologische band of duurzame affectieve band); b) de echtgenoten of personen die samenwonen of samengewoond hebben en die een duurzame affectieve en seksuele relatie onderhouden of onderhouden hebben, evenals de bloedverwanten in de nederdalende en opgaande lijn van de partners of van een van hen, die bij hen wonen of gewoond hebben.”*. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing concrete motieven opgenomen over de door de verzoekende partij op dit punt aan haar voorgelegde argumenten. Deze motieven luiden als volgt: *“Bij hun laatste ontmoeting op 15.09.2020 ontstond een schermutseling tussen betrokkene en de referentiepersoon. Betrokkene diende daarvoor klacht in bij de politie en liet haar (lichte) verwondingen vaststellen door een arts. Gezien de elementen van het dossier, kaderen de feiten eerder in een relationele twist, wat duw en trekwerk dat ontstond omdat betrokkene de woning van de referentiepersoon trachtte te betreden. De referentiepersoon greep betrokkene bij de pols en gaf haar een duw om haar zodoende de toegang tot de woning te ontfangen. Deze feiten betekenden het definitief einde van de relatie, doch er is geen sprake van intrafamiliaal geweld, zoals de advocaat van betrokkene in november 2020 aanvoerde.”*. De verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting in haar eerste middel niet aannemelijk dat deze motieven van de verwerende partij op dit punt kennelijk onredelijk zouden zijn. De Raad herhaalt dat, zelfs al zou er sprake zijn van intrafamiliaal geweld, wat in voorliggend geval niet aangetoond is, dit, hoe schrijnend ook, op zich geen wettelijke belemmering vormt om het verblijfsrecht van de verzoekende partij te beëindigen op grond van artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet. Het is uiteraard wel vereist dat de verwerende partij een dergelijke situatie op niet kennelijk onredelijke wijze beoordeelt in het kader van haar discretionaire bevoegdheid wanneer de verzoekende partij zo'n situatie aanhaalt. *In casu* maakt de verzoekende partij echter niet aannemelijk dat de beoordeling van de verwerende partij in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Zij licht haar tweede middel als volgt toe:

“Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

...

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., r. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Verwerende partij heeft kennis van het PV van 15 september 2020 waarin heel wat informatie wordt gegeven over haar gewelddadige relatie, haar werk, haar bezoek aan de huisarts met vaststelling van mishandelingen, haar contact met de politie, haar financiële problemen in relatie met haar partner, haar gezinssituatie enz., allemaal heel belangrijke elementen waarmee in de bestreden beslissing onvoldoende rekening wordt gehouden en die na toepassing van het hoorrecht tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Verder had verzoekster kunnen wijzen op de preciaire gezinssituatie waarbij haar partner K. S. (950404 619-23) van Sierra Leone afkomstig is en verzoekster van Gambia. Zij hebben geen verblijfsrechten voor elkaars landen. Zij kunnen enkel in België een gezinsleven hebben met hun gemeenschappelijk dochtertje.

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit."

2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij haalt de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maar deze bepaling heeft betrekking op een verwijderingsmaatregel. De *in casu* bestreden beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel, en de verzoekende partij kan de schending van deze bepaling dan ook niet dienstig aanvoeren. Dit onderdeel van het tweede middel is niet ontvankelijk.

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(…)”

De Raad benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekster kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt het verblijfsrecht van de verzoekende partij, dat zij had verworven op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, beëindigd. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze beslissing steunt op bepalingen die een omzetting vormen van Europese regelgeving. Door het nemen van de bestreden beslissing wordt *in casu* uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat de bestreden akte als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt *in casu* derhalve van toepassing.

De vraag of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad wijst er echter op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

De verzoekende partij betwist niet dat de verwerende partij haar bij brief van 6 september 2021 de kans gaf alle dienstige stavingstukken over te maken, waarna zij ook een reeks stukken neerlegde. De verzoekende partij betwist evenmin dat *“De voormelde brief tot slot “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.”* vermeldde, noch dat zij na 26 november 2021 geen stukken meer voorgelegd heeft. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij dus wel degelijk de kans heeft gekregen om bij de verwerende partij alle volgens haar relevante informatie neer te leggen. Van een schending van de hoorplicht is dan ook geen sprake. Dit is des te meer het geval nu de verzoekende partij in haar tweede middel verwijst naar de situatie van het beweerde intrafamiliaal geweld. Op dit punt kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Waar de verzoekende partij verder stelt dat zij en haar nieuwe partner geen verblijfsrecht hebben in elkaars land, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing expliciet geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. De bestreden beslissing heeft dan ook niet tot gevolg dat de verzoekende partij en haar dochtertje het land moeten verlaten. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de door haar aangehaalde elementen een ander licht hadden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU